

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

สรุปผลการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อวิเคราะห์และเปรียบเทียบแบบแผนการทำประตูฟุตบอลของทีมชาติไทย ทีมชาติญี่ปุ่นและทีมชาติบราซิล กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย คือ ทีมชาติไทย แชมป์ฟุตบอลซีเกมส์ ครั้งที่ 22 จากการแข่งขันจำนวน 5 นัด ทีมชาติญี่ปุ่นแชมป์ฟุตบอลเอเชียนคัพ ครั้งที่ 13 จากการแข่งขันจำนวน 6 นัด และทีมชาติบราซิลแชมป์ฟุตบอลโลก ครั้งที่ 17 จากการแข่งขันจำนวน 7 นัด โดยมาจากการเลือกแบบเจาะจง (Purposive Sampling) ผู้วิจัยทำการเก็บข้อมูลด้วยตนเอง โดยศึกษาวิเคราะห์จากการดูภาพ VCD ซ้ำหลายๆ ครั้งจนเกิดความเข้าใจ แล้วนำมาเขียนเป็นแผนผังรูปภาพของแบบแผนการทำประตูฟุตบอลที่เกิดขึ้นและจัดบันทึกข้อมูลต่างๆ ที่เกี่ยวข้องลงในแบบบันทึกข้อมูล นำผลที่ได้จากการเก็บรวบรวมมาวิเคราะห์ ดังนี้

ทำการวิเคราะห์ข้อมูล โดยการจัดหมวดหมู่และแยกประเภทแบบแผน แจกแจงความถี่ หาค่าร้อยละและเปรียบเทียบ แล้วนำเสนอในรูปแบบตารางประกอบความเรียง แผนภูมิและแผนผังรูปภาพแบบแผนการทำประตูฟุตบอล

ผลการวิจัยพบว่า

1. ผลการวิเคราะห์แบบแผนการทำประตูฟุตบอล

1.1 แบบแผนการทำประตูฟุตบอลในขณะที่อยู่ระหว่างการเล่น

1.1.1 แบบแผนการทำประตูฟุตบอลในขณะที่อยู่ระหว่างการเล่น เมื่อรวมทั้งสามชาติ พบว่า การส่งจากด้านข้างเป็นแบบแผนการทำประตูฟุตบอลที่ใช้มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 42.54 รองลงมาคือ การส่งทะลุแนวป้องกัน คิดเป็นร้อยละ 25.37 การเลี้ยงหลบคู่ต่อสู้ คิดเป็นร้อยละ 24.63 การส่งลูกชิ่ง คิดเป็นร้อยละ 4.48 และแบบแผนการทำประตูฟุตบอลที่ใช้น้อยที่สุดคือ การส่งลูกกลับหลัง คิดเป็นร้อยละ 2.98

และสามารถแบ่งแบบแผนการทำประตูฟุตบอลของแต่ละชาติ ได้ดังนี้

ทีมชาติไทย การส่งจากด้านข้างเป็นแบบแผนการทำประตูฟุตบอลที่ใช้มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 41.03 รองลงมาคือ การส่งทะลุแนวป้องกัน คิดเป็นร้อยละ 25.64 และแบบแผนที่ใช้ น้อยที่สุดคือ การส่งลูกชิ่ง คิดเป็นร้อยละ 5.13

ทีมชาติญี่ปุ่น การเลี้ยงหลบคู่ต่อสู้เป็นแบบแผนการทำประตูฟุตบอลที่ใช้มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 37.50 รองลงมาคือ การส่งจากด้านข้าง คิดเป็นร้อยละ 34.37 และแบบแผนที่ใช้น้อยที่สุดคือ การส่งลูกกลับหลัง คิดเป็นร้อยละ 3.13

ทีมชาติบราซิล การส่งจากด้านข้างเป็นแบบแผนการทำประตูฟุตบอลที่ใช้มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 47.62 รองลงมาคือ การส่งทะลุแนวป้องกัน คิดเป็นร้อยละ 25.40 และแบบแผนที่ใช้น้อยที่สุดคือ การส่งลูกชิ่ง คิดเป็นร้อยละ 6.35

1.1.2 แบบแผนการทำประตูฟุตบอลเฉพาะที่ได้ประตูในขณะที่อยู่ระหว่างการเล่น เมื่อรวมทั้งสามชาติ พบว่า การส่งจากด้านข้างเป็นแบบแผนการทำประตูฟุตบอลที่ได้ประตูมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 60.00 รองลงมาคือ การส่งทะลุแนวป้องกัน คิดเป็นร้อยละ 20.00 การเลี้ยงหลบคู่ต่อสู้ คิดเป็นร้อยละ 13.33 และแบบแผนการทำประตูฟุตบอลที่ได้ประตูน้อยที่สุดคือ การส่งลูกกลับหลัง คิดเป็นร้อยละ 6.67 ในขณะที่การส่งลูกชิ่งเป็นแบบแผนที่ใช้ในการทำประตูฟุตบอลแต่ไม่ได้ประตู

และสามารถแบ่งแบบแผนการทำประตูฟุตบอลเฉพาะที่ได้ประตูของแต่ละชาติ ได้ดังนี้

ทีมชาติไทย การส่งจากด้านข้างเป็นแบบแผนการทำประตูฟุตบอลที่ได้ประตูมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 50.00 รองลงมาคือ การเลี้ยงหลบคู่ต่อสู้ คิดเป็นร้อยละ 25.00 และแบบแผนที่ได้ประตูน้อยที่สุดคือ การส่งทะลุแนวป้องกัน คิดเป็นร้อยละ 8.33 ขณะที่การส่งลูกชิ่งเป็นแบบแผนที่ใช้ในการทำประตูฟุตบอลแต่ไม่ได้ประตู

ทีมชาติญี่ปุ่น การส่งจากด้านข้างเป็นแบบแผนการทำประตูฟุตบอลที่ได้ประตูมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 60.00 รองลงมาคือ การส่งทะลุแนวป้องกัน คิดเป็นร้อยละ 40.00 ขณะที่การเลี้ยงหลบคู่ต่อสู้และการส่งลูกกลับหลังเป็นแบบแผนที่ใช้ในการทำประตูฟุตบอลแต่ไม่ได้ประตู

ทีมชาติบราซิล การส่งจากด้านข้างเป็นแบบแผนการทำประตูฟุตบอลที่ได้ประตูมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 69.23 รองลงมาคือ การส่งทะลุแนวป้องกัน คิดเป็นร้อยละ 23.08 และแบบแผนที่ได้ประตูน้อยที่สุดคือ การเลี้ยงหลบคู่ต่อสู้ คิดเป็นร้อยละ 7.69 ขณะที่การส่งลูกชิ่งเป็นแบบแผนที่ใช้ในการทำประตูฟุตบอลแต่ไม่ได้ประตู

การทำประตูฟุตบอลในขณะที่อยู่ระหว่างการเล่น สามารถแบ่งเป็นแบบแผนย่อย ได้ดังนี้

การทำประตูฟุตบอลจากแบบแผนการส่งจากด้านข้าง เมื่อรวมทั้งสามชาติ พบว่า การส่งจากด้านข้างก่อนถึงแนวเขตโทษเป็นแบบแผนการทำประตูฟุตบอลที่ใช้มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 56.14 รองลงมาคือ การส่งจากด้านข้างเมื่อเลยแนวเขตโทษ คิดเป็นร้อยละ 43.86

และเมื่อแยกแต่ละชาติ พบว่า

ทีมชาติไทย การส่งจากด้านข้างก่อนถึงแนวเขตโทษ เป็นแบบแผนการทำประตูฟุตบอลที่ใช้ซึ่งเท่ากันกับการส่งจากด้านข้างเมื่อเลขแนวเขตโทษ คิดเป็นร้อยละ 50.00

ทีมชาติญี่ปุ่น การส่งจากด้านข้างก่อนถึงแนวเขตโทษเป็นแบบแผนการทำประตูฟุตบอลที่ใช้มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 54.55 รองลงมาคือ การส่งจากด้านข้างเมื่อเลขแนวเขตโทษ คิดเป็นร้อยละ 45.45

ทีมชาติบราซิล การส่งจากด้านข้างก่อนถึงแนวเขตโทษเป็นแบบแผนการทำประตูฟุตบอลที่ใช้มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 60.00 รองลงมาคือ การส่งจากด้านข้างเมื่อเลขแนวเขตโทษ คิดเป็นร้อยละ 40.00

ขณะที่แบบแผนการทำประตูฟุตบอลเฉพาะที่ได้ประตู จากการส่งจากด้านข้างเมื่อรวมทั้งสามชาติ พบว่า การส่งจากด้านข้างเมื่อเลขแนวเขตโทษเป็นแบบแผนการทำประตูฟุตบอล ที่ได้ประตุมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 55.56 รองลงมาคือ การส่งจากด้านข้างก่อนถึงแนวเขตโทษ คิดเป็นร้อยละ 44.44 และเมื่อแยกแต่ละชาติ พบว่า

ทีมชาติไทย การส่งจากด้านข้างเมื่อเลขแนวเขตโทษเป็นแบบแผนการทำประตูฟุตบอลที่ได้ประตุมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 66.67 รองลงมาคือ การส่งจากด้านข้างก่อนถึงแนวเขตโทษ คิดเป็นร้อยละ 33.33

ทีมชาติญี่ปุ่น การส่งจากด้านข้างเมื่อเลขแนวเขตโทษเป็นแบบแผนการทำประตูฟุตบอลที่ได้ประตุมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 66.67 รองลงมาคือ การส่งจากด้านข้างก่อนถึงแนวเขตโทษ คิดเป็นร้อยละ 33.33

ทีมชาติบราซิล การส่งจากด้านข้างก่อนถึงแนวเขตโทษเป็นแบบแผนการทำประตูฟุตบอลที่ได้ประตุมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 55.56 รองลงมาคือ การส่งจากด้านข้างเมื่อเลขแนวเขตโทษ คิดเป็นร้อยละ 44.44

การทำประตูฟุตบอลจากแบบแผนการส่งทะลุแนวป้องกัน เมื่อรวมทั้งสามชาติ พบว่า การส่งทะลุแนวป้องกันด้วยลูกเสียดพื้น เป็นแบบแผนการทำประตูฟุตบอลที่ใช้มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 70.59 รองลงมาคือ การส่งทะลุแนวป้องกันด้วยลูกโค้ง คิดเป็นร้อยละ 29.41

และเมื่อแยกแต่ละชาติ พบว่า

ทีมชาติไทย การส่งทะลุแนวป้องกันด้วยลูกโค้ง เป็นแบบแผนการทำประตูฟุตบอลที่ใช้มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 60.00 รองลงมาคือ การส่งทะลุแนวป้องกันด้วยลูกเสียดพื้น คิดเป็นร้อยละ 40.00

ทีมชาติญี่ปุ่น การส่งทะลุแนวป้องกันด้วยลูกเสียดพื้น เป็นแบบแผนการทำประตูฟุตบอลที่ใช้มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 75.00 รองลงมาคือ การส่งทะลุแนวป้องกันด้วยลูกโค้ง คิดเป็นร้อยละ 25.00

ทีมชาติบราซิล การส่งทะลุแนวป้องกันด้วยลูกเสียดพื้น เป็นแบบแผนการทำประตูฟุตบอลที่ใช้มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 87.50 รองลงมาคือ การส่งทะลุแนวป้องกันด้วยลูกโค้ง คิดเป็นร้อยละ 12.50

ขณะที่แบบแผนการทำประตูฟุตบอลเฉพาะที่ได้ประจักษ์ จากการส่งทะลุแนวป้องกัน เมื่อรวมทั้งสามชาติ พบว่า การส่งทะลุแนวป้องกันด้วยลูกเสียดพื้น เป็นแบบแผนการทำประตูฟุตบอลที่ได้ประจักษ์มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 83.33 รองลงมาคือ การส่งทะลุแนวป้องกันด้วยลูกโค้ง คิดเป็นร้อยละ 16.67

และเมื่อแยกแต่ละชาติ พบว่า

ทีมชาติไทย การส่งทะลุแนวป้องกันด้วยลูกเสียดพื้น เป็นแบบแผนการทำประตูฟุตบอลที่ได้ประจักษ์มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 100.00 ขณะที่การส่งทะลุแนวป้องกันด้วยลูกโค้งเป็นแบบแผนที่ใช้ในการทำประตูฟุตบอลแต่ไม่ได้ประจักษ์

ทีมชาติญี่ปุ่น การส่งทะลุแนวป้องกันด้วยลูกเสียดพื้น เป็นแบบแผนการทำประตูฟุตบอลที่ได้ประจักษ์มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 100.00 ขณะที่การส่งทะลุแนวป้องกันด้วยลูกโค้งเป็นแบบแผนที่ใช้ในการทำประตูฟุตบอลแต่ไม่ได้ประจักษ์

ทีมชาติบราซิล การส่งทะลุแนวป้องกันด้วยลูกเสียดพื้น เป็นแบบแผนการทำประตูฟุตบอลที่ได้ประจักษ์มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 66.67 รองลงมาคือ การส่งทะลุแนวป้องกันด้วยลูกโค้ง คิดเป็นร้อยละ 33.33

1.2 แบบแผนการทำประตูฟุตบอลจากการเริ่มต้นเล่นใหม่

1.2.1 แบบแผนการทำประตูฟุตบอลจากการเริ่มต้นเล่นใหม่ เมื่อรวมทั้งสามชาติ พบว่า ลูกเตะโทษจังหวะเดียวเป็นแบบแผนการทำประตูฟุตบอลที่ใช้มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 36.36 รองลงมาคือ ลูกเตะโทษสองจังหวะ คิดเป็นร้อยละ 32.73 ลูกเตะจากมุม คิดเป็นร้อยละ 27.27 และแบบแผนการทำประตูฟุตบอลที่ใช้น้อยที่สุดคือ ลูกเตะโทษ ณ จุดเตะโทษ คิดเป็นร้อยละ 3.64

และสามารถแบ่งแบบแผนการทำประตูฟุตบอลของแต่ละชาติ ได้ดังนี้

ทีมชาติไทย ลูกเตะโทษจังหวะเดียวเป็นแบบแผนการทำประตูฟุตบอลที่ใช้มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 43.75 รองลงมาคือ ลูกเตะโทษสองจังหวะ คิดเป็นร้อยละ 37.50 และแบบแผนที่ใช้ น้อยที่สุดคือ ลูกเตะจากมุม คิดเป็นร้อยละ 18.75

ทีมชาติญี่ปุ่น ลูกเตะโทษสองจังหวะเป็นแบบแผนการทำประตูฟุตบอลที่ใช้มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 40.91 รองลงมาคือ ลูกเตะจากมุม คิดเป็นร้อยละ 36.36 และแบบแผนที่ใช้ น้อยที่สุดคือ ลูกเตะโทษจังหวะเดียว คิดเป็นร้อยละ 22.73

ทีมชาติบราซิล ลูกเตะโทษจังหวะเดียวเป็นแบบแผนการทำประตูฟุตบอลที่ใช้มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 47.06 รองลงมาคือ ลูกเตะจากมุม คิดเป็นร้อยละ 23.53 และแบบแผนที่ใช้ น้อยที่สุดคือ ลูกเตะโทษ ณ จุดเตะโทษ คิดเป็นร้อยละ 11.76

1.2.2 แบบแผนการทำประตูฟุตบอลเฉพาะที่ได้ประตูจากการเริ่มต้นใหม่ เมื่อรวมทั้งสามชาติ พบว่า ลูกเตะจากมุมเป็นแบบแผนการทำประตูฟุตบอลที่ได้ประตูมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 40.00 รองลงมาคือ ลูกเตะโทษจังหวะเดียว คิดเป็นร้อยละ 33.34 และแบบแผนการทำประตูฟุตบอลที่ได้ประตู น้อยที่สุดคือ ลูกเตะโทษสองจังหวะและลูกเตะโทษ ณ จุดเตะโทษ คิดเป็นร้อยละ 13.33

และสามารถแบ่งแบบแผนการทำประตูฟุตบอลเฉพาะที่ได้ประตูของแต่ละชาติ ได้ดังนี้ ทีมชาติไทย ลูกเตะโทษจังหวะเดียวเป็นแบบแผนการทำประตูฟุตบอลที่ได้ประตูมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 66.67 รองลงมาคือ ลูกเตะจากมุม คิดเป็นร้อยละ 33.33

ทีมชาติญี่ปุ่น ลูกเตะจากมุมเป็นแบบแผนการทำประตูฟุตบอลที่ได้ประตูมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 57.14 รองลงมาคือ ลูกเตะโทษสองจังหวะ คิดเป็นร้อยละ 28.57 และแบบแผนที่ใช้ น้อยที่สุดคือ ลูกเตะโทษจังหวะเดียว คิดเป็นร้อยละ 14.29

ทีมชาติบราซิล ลูกเตะโทษจังหวะเดียวและลูกเตะโทษ ณ จุดเตะโทษ เป็นแบบแผน การทำประตูฟุตบอลที่ได้ประตูมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 40.00 รองลงมาคือ ลูกเตะจากมุม คิดเป็นร้อยละ 20.00

การทำประตูฟุตบอลจากการเริ่มต้นใหม่ สามารถแบ่งเป็นแบบแผนย่อย ได้ดังนี้

การทำประตูฟุตบอลจากแบบแผนลูกเตะจากมุม เมื่อรวมทั้งสามชาติ พบว่า ลูกเตะจากมุม ด้วยการเตะลูกโค้งออกจากประตูไปที่บริเวณเสาไกล เป็นแบบแผนการทำประตูฟุตบอลที่ใช้ มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 40.00 รองลงมาคือ การเตะลูกโค้งเข้าหาประตูไปที่บริเวณเสาไกล และ การเตะลูกโค้งออกจากประตูไปที่บริเวณเสาไกล คิดเป็นร้อยละ 20.00 และแบบแผนที่ใช้ น้อยที่สุดคือ ลูกเตะจากมุมด้วยลูกสั้น คิดเป็นร้อยละ 6.67 และเมื่อแยกแต่ละชาติ พบว่า

ทีมชาติไทย ลูกเตะจากมุมด้วยการเตะลูกโค้งเข้าหาประตูไปที่บริเวณเสาไกล เป็นแบบแผนการทำประตูฟุตบอลที่ใช้ ซึ่งเท่ากันกับการเตะลูกโค้งออกจากประตูไปที่บริเวณเสาไกล และลูกเตะจากมุมด้วยลูกสั้น คิดเป็นร้อยละ 33.33

ทีมชาติญี่ปุ่น ถูกเตะจากมุมด้วยการเตะลูกโค้งออกจากประตูไปที่บริเวณเสาใกล้เป็นการทำประตูฟุตบอลที่ใช้มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 50.00 รองลงมาคือ การเตะลูกโค้งเข้าหาประตูไปที่บริเวณเสาไกลและการเตะลูกโค้งออกจากประตูไปที่บริเวณเสาไกล คิดเป็นร้อยละ 25.00

ทีมชาติบราซิล ถูกเตะจากมุมด้วยการเตะลูกโค้งเข้าหาประตูไปที่บริเวณเสาใกล้ เป็นแบบแผนการทำประตูฟุตบอลที่ใช้ ซึ่งเท่ากันกับการเตะลูกโค้งเข้าหาประตูไปที่บริเวณเสาไกล การเตะลูกโค้งออกจากประตูไปที่บริเวณเสาใกล้ และการเตะลูกโค้งออกจากประตูไปที่บริเวณเสาไกล คิดเป็นร้อยละ 25.00

ขณะที่แบบแผนการทำประตูฟุตบอลเฉพาะที่ได้ประตู จากลูกเตะจากมุม เมื่อรวมทั้งสามชาติ พบว่า ลูกเตะจากมุมด้วยการเตะลูกโค้งออกจากประตูไปที่บริเวณเสาใกล้ เป็นแบบแผนการทำประตูฟุตบอลที่ได้ประตุมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 50.00 รองลงมาคือ การเตะลูกโค้งเข้าหาประตูไปที่บริเวณเสาใกล้ การเตะลูกโค้งเข้าหาประตูไปที่บริเวณเสาไกลและการเตะลูกโค้งออกจากประตูไปที่บริเวณเสาไกล คิดเป็นร้อยละ 16.67 ขณะที่ลูกเตะจากมุมด้วยลูกสั้นเป็นแบบแผนที่ใช้ในการทำประตูฟุตบอลแต่ไม่ได้ประตู

และเมื่อแยกแต่ละชาติ พบว่า

ทีมชาติไทย ลูกเตะจากมุมด้วยการเตะลูกโค้งเข้าหาประตูไปที่บริเวณเสาใกล้ เป็นแบบแผนการทำประตูฟุตบอลที่ได้ประตุมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 100.00 ขณะที่การเตะลูกโค้งออกจากประตูไปที่บริเวณเสาใกล้ และลูกเตะจากมุมด้วยลูกสั้นเป็นแบบแผนที่ใช้ในการทำประตูฟุตบอลแต่ไม่ได้ประตู

ทีมชาติญี่ปุ่น ลูกเตะจากมุมด้วยการเตะลูกโค้งออกจากประตูไปที่บริเวณเสาใกล้ เป็นแบบแผนการทำประตูฟุตบอลที่ได้ประตุมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 50.00 รองลงมาคือ การเตะลูกโค้งเข้าหาประตูไปที่บริเวณเสาไกลและการเตะลูกโค้งออกจากประตูไปที่บริเวณเสาไกล คิดเป็นร้อยละ 25.00

ทีมชาติบราซิล ลูกเตะจากมุมด้วยการเตะลูกโค้งออกจากประตูไปที่บริเวณเสาใกล้ เป็นแบบแผนการทำประตูฟุตบอลที่ได้ประตุมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 100.00 ขณะที่การเตะลูกโค้งเข้าหาประตูไปที่บริเวณเสาใกล้ การเตะลูกโค้งเข้าหาประตูไปที่บริเวณเสาไกลและการเตะลูกโค้งออกจากประตูไปที่บริเวณเสาไกลเป็นแบบแผนที่ใช้ในการทำประตูฟุตบอลแต่ไม่ได้ประตู

การทำประดูลูกบอลจากแบบแผนลูกตะโพนจังหวัดเดียว เมื่อรวมทั้งสามชาติ พบว่า ลูกตะโพนจังหวัดเดียวด้วยการยิงลูกโค้งข้ามกำแพงไปที่บริเวณเสาไกล เป็นแบบแผนการทำประดูลูกบอลที่ใช้มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 40.00 รองลงมาคือ การยิงลูกโค้งข้ามกำแพงประดูลูกไปที่บริเวณเสาใกล้ คิดเป็นร้อยละ 35.00 และแบบแผนที่ใช้ น้อยที่สุดคือ การยิงลูกพุ่งผ่านกำแพง คิดเป็นร้อยละ 25.00

และเมื่อแยกแต่ละชาติ พบว่า

ทีมชาติไทย ลูกตะโพนจังหวัดเดียวด้วยการยิงลูกโค้งข้ามกำแพงไปที่บริเวณเสาใกล้เป็นแบบแผนการทำประดูลูกบอลที่ใช้มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 57.14 รองลงมาคือ การยิงลูกโค้งข้ามกำแพงประดูลูกไปที่บริเวณเสาไกล คิดเป็นร้อยละ 42.86

ทีมชาติญี่ปุ่น ลูกตะโพนจังหวัดเดียวด้วยการยิงลูกโค้งข้ามกำแพงไปที่บริเวณเสาใกล้เป็นแบบแผนการทำประดูลูกบอลที่ใช้มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 60.00 รองลงมาคือ การยิงลูกโค้งข้ามกำแพงประดูลูกไปที่บริเวณเสาไกล คิดเป็นร้อยละ 40.00

ทีมชาติบราซิล ลูกตะโพนจังหวัดเดียวด้วยการยิงลูกพุ่งผ่านกำแพงเป็นแบบแผนการทำประดูลูกบอลที่ใช้มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 62.50 รองลงมาคือ การยิงลูกโค้งข้ามกำแพงประดูลูกไปที่บริเวณเสาไกล คิดเป็นร้อยละ 37.50

ขณะที่แบบแผนการทำประดูลูกบอลเฉพาะที่ได้ประดูลูกจากลูกตะโพนจังหวัดเดียว เมื่อรวมทั้งสามชาติ พบว่า ลูกตะโพนจังหวัดเดียวด้วยการยิงลูกโค้งข้ามกำแพงประดูลูกไปที่บริเวณเสาใกล้เป็นแบบแผนการทำประดูลูกบอลที่ได้ประดูลูกมากที่สุดซึ่งเท่ากันกับการยิงลูกโค้งข้ามกำแพงไปที่บริเวณเสาไกล คิดเป็นร้อยละ 40.00 รองลงมาคือ การยิงลูกพุ่งผ่านกำแพง คิดเป็นร้อยละ 20.00

และเมื่อแยกแต่ละชาติ พบว่า

ทีมชาติไทย ลูกตะโพนจังหวัดเดียวด้วยการยิงลูกโค้งข้ามกำแพงไปที่บริเวณเสาใกล้เป็นแบบแผนการทำประดูลูกบอลที่ได้ประดูลูก ซึ่งเท่ากันกับการยิงลูกโค้งข้ามกำแพงประดูลูกไปที่บริเวณเสาไกล คิดเป็นร้อยละ 50.00

ทีมชาติญี่ปุ่น ลูกตะโพนจังหวัดเดียวด้วยการยิงลูกโค้งข้ามกำแพงไปที่บริเวณเสาใกล้เป็นแบบแผนการทำประดูลูกบอลที่ได้ประดูลูกมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 100.00 ขณะที่การยิงลูกโค้งข้ามกำแพงประดูลูกไปที่บริเวณเสาไกลเป็นแบบแผนที่ใช้ในการทำประดูลูกบอลแต่ไม่ได้ประดูลูก

ทีมชาติบราซิล ลูกตะโพนจังหวัดเดียวด้วยการยิงลูกโค้งข้ามกำแพงประดูลูกไปที่บริเวณเสาไกลเป็นแบบแผนการทำประดูลูกบอลที่ได้ประดูลูก ซึ่งเท่ากันกับการยิงลูกพุ่งผ่านกำแพงเป็นคิดเป็นร้อยละ 50.00

ทีมชาติบราซิล ถูกเตะโทษสองจังหวะด้วยการเตะลูกโค้งออกจากประตูไปที่บริเวณเสาไกลและการเตะเขี่ยเปลี่ยนจุดการยิงเป็นแบบแผนที่ใช้ในการทำประตูฟุตบอลแต่ไม่ได้ประตู

การทำประตูฟุตบอลจากแบบแผนลูกเตะโทษ ณ จุดเตะโทษ ทีมชาติบราซิลเป็นทีมเดียวที่มีการทำประตูฟุตบอลและได้ประตูจากลูกเตะโทษ ณ จุดเตะโทษ โดยใช้การเตะเข้ามุมประตูด้านซ้ายมือผู้รักษาประตู ซึ่งเท่ากันกับการเตะเข้ามุมประตูด้านขวามือผู้รักษาประตูคิดเป็นร้อยละ 50.00

2. ผลการเปรียบเทียบแบบแผนการทำประตูฟุตบอล

2.1 แบบแผนการทำประตูฟุตบอลในขณะที่อยู่ระหว่างการเล่น

เมื่อเปรียบเทียบแบบแผนการทำประตูฟุตบอลในขณะที่อยู่ระหว่างการเล่น พบว่าแบบแผนการทำประตูฟุตบอลที่ได้ประตูมากที่สุดของทีมชาติบราซิลคือ การส่งจากด้านข้าง คิดเป็นร้อยละ 30.00 ซึ่งเหมือนกันกับทีมชาติญี่ปุ่นที่ได้ประตูมากที่สุดจากแบบแผนการส่งจากด้านข้าง คิดเป็นร้อยละ 27.27 แตกต่างกับทีมชาติไทยที่ได้ประตูมากที่สุดจากแบบแผนการส่งลูกกลับหลัง คิดเป็นร้อยละ 66.67

เมื่อเปรียบเทียบการทำประตูฟุตบอลของแต่ละแบบแผนที่สามารถแบ่งเป็นแบบแผนย่อย

การเปรียบเทียบแบบแผนการทำประตูฟุตบอลจากการส่งจากด้านข้าง พบว่า แบบแผนการทำประตูฟุตบอลจากการส่งจากด้านข้างที่ได้ประตูมากที่สุดทั้งของทีมชาติบราซิล ทีมชาติญี่ปุ่น และทีมชาติไทยเหมือนกัน คือ มาจากแบบแผนการส่งจากด้านข้างเมื่อเลขแนวเขตโทษ คิดเป็นร้อยละ 33.33, 40.00 และ 50.00 ตามลำดับ

การเปรียบเทียบแบบแผนการทำประตูฟุตบอลจากการส่งทะลุแนวป้องกัน พบว่าแบบแผนการทำประตูฟุตบอลจากการส่งทะลุแนวป้องกันที่ได้ประตูมากที่สุดทั้งของทีมชาติบราซิล ทีมชาติญี่ปุ่นและทีมชาติไทยเหมือนกัน คือ มาจากแบบแผนการส่งทะลุแนวป้องกันด้วยลูกเสียดพื้น คิดเป็นร้อยละ 50.00, 33.33 และ 25.00 ตามลำดับ

2.2 แบบแผนการทำประตูฟุตบอลจากการเริ่มต้นเล่นใหม่

การเปรียบเทียบการทำประตูฟุตบอลจากการเริ่มต้นเล่นใหม่ พบว่า แบบแผนการทำประตูฟุตบอลที่ได้ประตูมากที่สุดของทีมชาติบราซิล คือ ลูกเตะโทษ ณ จุดเตะโทษ คิดเป็นร้อยละ 100.00 ซึ่งแตกต่างกับทีมชาติญี่ปุ่นและทีมชาติไทยที่ได้ประตูมากที่สุดจากแบบแผนลูกเตะจากมุมเหมือนกัน คิดเป็นร้อยละ 50.00 และ 33.33 ตามลำดับ

เมื่อเปรียบเทียบการทำประมงทูตบอลของแต่ละแบบแผนที่สามารถแบ่งเป็นแบบแผนย่อย

การเปรียบเทียบแบบแผนการทำประมงทูตบอลจากลูกเตะจากมุม พบว่า แบบแผนการทำประมงทูตบอลจากลูกเตะจากมุมที่ได้ประมามากที่สุดของทีมชาติบราซิล คือ การเตะลูกโค้งออกจากประตูไปที่บริเวณเสาไกล คิดเป็นร้อยละ 100.00 ซึ่งเหมือนกับทีมชาติญี่ปุ่นที่ได้ประมามากที่สุดจากแบบแผนนี้ เช่นเดียวกันกับแบบแผนการเตะลูกโค้งเข้าหาประตูไปที่บริเวณเสาไกลและการเตะลูกโค้งออกจากประตูไปที่บริเวณเสาไกล คิดเป็นร้อยละ 50.00 แต่แตกต่างกับทีมชาติไทยที่ได้ประมามากที่สุดจากแบบแผนการเตะลูกโค้งเข้าหาประตูไปที่บริเวณเสาไกล คิดเป็นร้อยละ 100.00

การเปรียบเทียบแบบแผนการทำประมงทูตบอลจากลูกเตะโทษจังหวะเดียว พบว่า แบบแผนการทำประมงทูตบอลจากลูกเตะโทษจังหวะเดียวที่ได้ประมามากที่สุดของทีมชาติบราซิล คือ การยิงลูกโค้งข้ามกำแพงไปที่บริเวณเสาไกล คิดเป็นร้อยละ 33.33 ซึ่งเหมือนกับทีมชาติไทยที่ได้ประมามากที่สุดจากแบบแผนนี้เช่นกัน คิดเป็นร้อยละ 33.33 แต่ต่างกับทีมชาติญี่ปุ่นที่ได้ประมามากที่สุดจากแบบแผนการยิงลูกโค้งข้ามกำแพงไปที่บริเวณเสาไกล คิดเป็นร้อยละ 33.33

การเปรียบเทียบแบบแผนการทำประมงทูตบอลจากลูกเตะโทษสองจังหวะ พบว่า แบบแผนการทำประมงทูตบอลจากลูกเตะโทษสองจังหวะที่ได้ประมามากที่สุดของทีมชาติญี่ปุ่น คือ การเตะลูกโค้งเข้าหาประตูไปที่บริเวณเสาไกลและการเตะลูกโค้งออกจากประตูไปที่บริเวณเสาไกล คิดเป็นร้อยละ 50.00 แต่ในขณะที่ทีมชาติบราซิลและทีมชาติไทยเป็นสองทีมที่ไม่ได้ประมจากแบบแผนลูกเตะโทษสองจังหวะเลย

การเปรียบเทียบแบบแผนการทำประมงทูตบอลจากลูกเตะโทษ ณ จุดเตะโทษ ทีมชาติบราซิลเป็นทีมเดียวที่มีการทำประมงทูตบอลจากแบบแผนนี้ ซึ่งพบว่า การเตะเข้ามุมประตูด้านซ้ายมือผู้รักษาประตูและการเตะเข้ามุมประตูด้านขวามือผู้รักษาประตู เป็นแบบแผนการทำประมงทูตบอลที่ได้ประตูเท่ากัน คิดเป็นร้อยละ 100.00

3. ปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับการทำประมงทูตบอล

3.1 บริเวณที่ใช้ในการทำประมงทูตบอล

บริเวณที่ใช้ในการทำประมงทูตบอลเมื่อรวมทั้งสามชาติ พบว่า บริเวณเขตโทษเป็นบริเวณที่ใช้ในการทำประมงทูตบอลมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 69.31 รองลงมาคือ บริเวณนอกเขตโทษ คิดเป็นร้อยละ 30.69

และเมื่อแยกแต่ละชาติ พบว่า

ทีมชาติไทย บริเวณเขตไทยเป็นบริเวณที่ใช้ในการทำประตูฟุตบอลมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 65.45 รองลงมาคือ บริเวณนอกเขตไทย คิดเป็นร้อยละ 34.55

ทีมชาติญี่ปุ่น บริเวณเขตไทยเป็นบริเวณที่ใช้ในการทำประตูฟุตบอลมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 79.63 รองลงมาคือ บริเวณนอกเขตไทย คิดเป็นร้อยละ 20.37

ทีมชาติบราซิล บริเวณเขตไทยเป็นบริเวณที่ใช้ในการทำประตูฟุตบอลมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 65.00 รองลงมาคือ บริเวณนอกเขตไทย คิดเป็นร้อยละ 35.00

บริเวณที่ใช้ในการทำประตูฟุตบอลเฉพาะที่ได้ประตู เมื่อรวมทั้งสามชาติ พบว่า บริเวณเขตไทยเป็นบริเวณที่ใช้ในการทำประตูฟุตบอลที่ได้ประตูมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 88.89 รองลงมาคือ บริเวณนอกเขตไทย คิดเป็นร้อยละ 11.11 และเมื่อแยกแต่ละชาติ พบว่า

ทีมชาติไทย บริเวณเขตไทยเป็นบริเวณที่ใช้ในการทำประตูฟุตบอลที่ได้ประตูมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 86.67 รองลงมาคือ บริเวณนอกเขตไทย คิดเป็นร้อยละ 13.33

ทีมชาติญี่ปุ่น บริเวณเขตไทยเป็นบริเวณที่ใช้ในการทำประตูฟุตบอลที่ได้ประตูมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 100.00

ทีมชาติบราซิล บริเวณเขตไทยเป็นบริเวณที่ใช้ในการทำประตูฟุตบอลที่ได้ประตูมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 83.33 รองลงมาคือ บริเวณนอกเขตไทย คิดเป็นร้อยละ 16.67

3.2 เทคนิคที่ใช้ในการทำประตูฟุตบอล

เทคนิคที่ใช้ในการทำประตูฟุตบอลเมื่อรวมทั้งสามชาติ พบว่า หลังเท้าเป็นเทคนิคที่ใช้ในการทำประตูฟุตบอลมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 42.33 รองลงมาคือ ข้างเท้าด้านใน คิดเป็นร้อยละ 37.03 และเทคนิคที่ใช้น้อยที่สุดคือ ฝ่าเท้า คิดเป็นร้อยละ 0.53

และเมื่อแยกแต่ละชาติ พบว่า

ทีมชาติไทย ข้างเท้าด้านในเป็นเทคนิคที่ใช้ในการทำประตูฟุตบอลมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 47.27 รองลงมาคือ หลังเท้า คิดเป็นร้อยละ 36.36 และเทคนิคที่ใช้น้อยที่สุดคือ ข้างเท้าด้านนอก คิดเป็นร้อยละ 1.82

ทีมชาติญี่ปุ่น หลังเท้าเป็นเทคนิคที่ใช้ในการทำประตูฟุตบอลมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 37.04 รองลงมาคือ ศีรษะ คิดเป็นร้อยละ 33.33 และเทคนิคที่ใช้น้อยที่สุดคือ ข้างเท้าด้านนอก คิดเป็นร้อยละ 3.70

ทีมชาติบราซิล หลังเท้าเป็นเทคนิคที่ใช้ในการทำประตูฟุตบอลมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 50.00 รองลงมาคือ ข้างเท้าด้านใน คิดเป็นร้อยละ 37.50 และเทคนิคที่ใช้น้อยที่สุดคือ ข้างเท้าด้านนอกและฝ่าเท้า คิดเป็นร้อยละ 1.25

เทคนิคที่ใช้ในการทำประดู่ฟุตบอลเฉพาะที่ได้ประดู่ เมื่อรวมทั้งสามชาติ พบว่า ข้างเท้า ด้านในเป็นเทคนิคที่ใช้ในการทำประดู่ฟุตบอลที่ได้ประดู่มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 62.22 รองลงมา คือ หลังเท้า คิดเป็นร้อยละ 17.78 และเทคนิคที่ใช้ที่ได้ประดู่ได้น้อยที่สุด คือ หัวรองเท้ากับข้างเท้า ด้านนอก คิดเป็นร้อยละ 2.22

และเมื่อแยกแต่ละชาติ พบว่า

ทีมชาติไทย ข้างเท้าด้านในเป็นเทคนิคที่ใช้ในการทำประดู่ฟุตบอลที่ได้ประดู่มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 66.67 รองลงมาคือ หลังเท้า คิดเป็นร้อยละ 20.00 และเทคนิคที่ใช้ที่ได้ประดู่ได้น้อยที่สุด คือ ศีรษะ คิดเป็นร้อยละ 13.33

ทีมชาติญี่ปุ่น ศีรษะเป็นเทคนิคที่ใช้ในการทำประดู่ฟุตบอลที่ได้ประดู่มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 41.67 รองลงมาคือ ข้างเท้าด้านใน คิดเป็นร้อยละ 33.33 และเทคนิคที่ใช้ที่ได้ประดู่ได้น้อยที่สุด คือ ข้างเท้าด้านนอก คิดเป็นร้อยละ 8.33

ทีมชาติบราซิล ข้างเท้าด้านในเป็นเทคนิคที่ใช้ในการทำประดู่ฟุตบอลที่ได้ประดู่มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 77.78 รองลงมาคือ หลังเท้า คิดเป็นร้อยละ 16.67 และเทคนิคที่ใช้ที่ได้ประดู่ได้น้อยที่สุด คือ หัวรองเท้า คิดเป็นร้อยละ 5.55

3.3 จำนวนครั้งในการสัมผัสบอลของผู้ทำประดู่

จำนวนครั้งในการสัมผัสบอลของผู้ทำประดู่เมื่อรวมทั้งสามชาติ พบว่า จำนวนครั้งในการสัมผัสบอลของผู้ทำประดู่ใช้การสัมผัสบอล 1 ครั้งมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 59.25 รองลงมาคือ 2 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 13.23 และจำนวนครั้งในการสัมผัสบอลที่ใช้น้อยที่สุดคือ 5 ครั้ง, 6 ครั้ง และ 7 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 2.12

และเมื่อแยกแต่ละชาติ พบว่า

ทีมชาติไทย จำนวนครั้งในการสัมผัสบอลของผู้ทำประดู่ใช้การสัมผัสบอล 1 ครั้งมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 65.45 รองลงมาคือ 2 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 14.55 และจำนวนครั้งในการสัมผัสบอลที่ใช้น้อยที่สุดคือ 6 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 3.64

ทีมชาติญี่ปุ่น จำนวนครั้งในการสัมผัสบอลของผู้ทำประดู่ใช้การสัมผัสบอล 1 ครั้งมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 62.96 รองลงมาคือ 4 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 14.82 และจำนวนครั้งในการสัมผัสบอลที่ใช้น้อยที่สุดคือ 6 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 1.85

ทีมชาติบราซิล จำนวนครั้งในการสัมผัสบอลของผู้ทำประดู่ใช้การสัมผัสบอล 1 ครั้งมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 52.50 รองลงมาคือ 3 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 18.75 และจำนวนครั้งในการสัมผัสบอลที่ใช้น้อยที่สุดคือ 6 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 1.25

จำนวนครั้งในการสัมผัสบอลของผู้ทำประตูเฉพาะที่ได้ประตู เมื่อรวมทั้งสามชาติ พบว่า จำนวนครั้งในการสัมผัสบอลของผู้ทำประตูที่ได้ประตูใช้การสัมผัสบอล 1 ครั้งมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 71.11 รองลงมาคือ 2 ครั้งกับ 3 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 8.89 และจำนวนครั้งในการสัมผัสบอลที่ได้ประตูน้อยที่สุดคือ 6 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 4.44

และเมื่อแยกแต่ละชาติ พบว่า

ทีมชาติไทย จำนวนครั้งในการสัมผัสบอลของผู้ทำประตูที่ได้ประตูใช้การสัมผัสบอล 1 ครั้งมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 80.00 รองลงมาคือ 3 ครั้ง, 4 ครั้งและ 6 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 6.67

ทีมชาติญี่ปุ่น จำนวนครั้งในการสัมผัสบอลของผู้ทำประตูที่ได้ประตูใช้การสัมผัสบอล 1 ครั้งมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 58.33 รองลงมาคือ 2 ครั้งกับ 4 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 16.67 และจำนวนครั้งในการสัมผัสบอลที่ได้ประตูน้อยที่สุดคือ 3 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 8.33

ทีมชาติบราซิล จำนวนครั้งในการสัมผัสบอลของผู้ทำประตูที่ได้ประตูใช้การสัมผัสบอล 1 ครั้งมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 72.22 รองลงมาคือ 2 ครั้งกับ 3 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 11.11 และจำนวนครั้งในการสัมผัสบอลที่ได้ประตูน้อยที่สุดคือ 6 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 5.56

3.4 จำนวนครั้งของการส่งบอลก่อนจะมีการทำประตูฟุตบอล

จำนวนครั้งของการส่งบอลในขณะที่อยู่ระหว่างการเล่น เมื่อรวมทั้งสามชาติ พบว่า จำนวนครั้งการส่งบอลในขณะที่อยู่ระหว่างการเล่นใช้การส่งบอล 3 ครั้งมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 25.00 รองลงมาคือ 2 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 19.70 และจำนวนครั้งการส่งบอลที่ใช้น้อยที่สุดคือ 6 ครั้งกับ 7 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 3.78

และเมื่อแยกแต่ละชาติ พบว่า

ทีมชาติไทย จำนวนครั้งการส่งบอลในขณะที่อยู่ระหว่างการเล่นใช้การส่งบอล 3 ครั้งมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 25.64 รองลงมาคือ 2 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 15.39 และจำนวนครั้งการส่งบอลที่ใช้น้อยที่สุดคือ 6 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 2.56

ทีมชาติญี่ปุ่น จำนวนครั้งการส่งบอลในขณะที่อยู่ระหว่างการเล่นใช้การส่งบอล 2 ครั้งมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 28.12 รองลงมาคือ 3 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 18.75 และจำนวนครั้งการส่งบอลที่ใช้น้อยที่สุดคือ 5 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 3.13

ทีมชาติบราซิล จำนวนครั้งการส่งบอลในขณะที่อยู่ระหว่างการเล่นใช้การส่งบอล 3 ครั้งมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 27.87 รองลงมาคือ 1 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 19.67 และจำนวนครั้งการส่งบอลที่ใช้น้อยที่สุดคือ 7 ครั้งกับ 8 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 1.64

จำนวนครั้งของการส่งบอลเฉพาะที่ได้ประตู ในขณะที่อยู่ระหว่างการเล่นเมื่อรวมทั้งสามชาติ พบว่า จำนวนครั้งการส่งบอลที่ได้ประตูในขณะที่อยู่ระหว่างการเล่นใช้การส่งบอล 3 ครั้งมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 33.33 รองลงมาคือ 2 ครั้งกับ 5 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 16.67 และจำนวนครั้งการส่งบอลที่ได้ประตูน้อยที่สุดคือ 8 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 3.33

และเมื่อแยกแต่ละชาติ พบว่า

ทีมชาติไทย จำนวนครั้งการส่งบอลที่ได้ประตูใช้การส่งบอล 3 ครั้งมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 41.67 รองลงมาคือ 2 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 25.00 และจำนวนครั้งการส่งบอลที่ได้ประตูน้อยที่สุดคือ 8 ครั้งกับมากกว่า 8 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 8.33

ทีมชาติญี่ปุ่น จำนวนครั้งการส่งบอลที่ได้ประตูใช้การส่งบอล 2 ครั้งกับ 3 ครั้งมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 40.00 รองลงมาคือ 4 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 20.00

ทีมชาติบราซิล จำนวนครั้งการส่งบอลที่ได้ประตูใช้การส่งบอล 1 ครั้ง, 3 ครั้งและ 5 ครั้งมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 23.08 รองลงมาคือ 4 ครั้งกับมากกว่า 8 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 15.38

จำนวนครั้งของการส่งบอลจากการเริ่มต้นเล่นใหม่ เมื่อรวมทั้งสามชาติ พบว่า จำนวนครั้งของการส่งบอลจากการเริ่มต้นเล่นใหม่ใช้การส่งบอล 1 ครั้งมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 84.85 รองลงมาคือ 2 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 9.09 และจำนวนครั้งของการส่งบอลที่ใช้้น้อยที่สุดคือ 3 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 6.06

และเมื่อแยกแต่ละชาติ พบว่า

ทีมชาติไทย จำนวนครั้งของการส่งบอลจากการเริ่มต้นเล่นใหม่ใช้การส่งบอล 1 ครั้งมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 88.89 รองลงมาคือ 3 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 11.11

ทีมชาติญี่ปุ่น จำนวนครั้งของการส่งบอลจากการเริ่มต้นเล่นใหม่ใช้การส่งบอล 1 ครั้งมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 88.24 รองลงมาคือ 2 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 11.76

ทีมชาติบราซิล จำนวนครั้งของการส่งบอลจากการเริ่มต้นเล่นใหม่ใช้การส่งบอล 1 ครั้งมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 71.42 รองลงมาคือ 2 ครั้งกับ 3 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 14.29

จำนวนครั้งของการส่งบอลเฉพาะที่ได้ประตู จากการเริ่มต้นเล่นใหม่เมื่อรวมทั้งสามชาติ พบว่า จำนวนครั้งการส่งบอลที่ได้ประตูจากการเริ่มต้นเล่นใหม่ใช้การส่งบอล 1 ครั้งมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 75.00 รองลงมาคือ 2 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 25.00

และเมื่อแยกแต่ละชาติ พบว่า

ทีมชาติไทย จำนวนครั้งการส่งบอลที่ได้ประตูใช้การส่งบอล 1 ครั้งมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 100.00

ทีมชาติญี่ปุ่น จำนวนครั้งการส่งบอลที่ได้ประตูใช้การส่งบอล 1 ครั้งมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 66.67 รองลงมาคือ 2 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 33.33

ทีมชาติบราซิล จำนวนครั้งการส่งบอลที่ได้ประตูใช้การส่งบอล 1 ครั้งมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 100.00

3.5 เวลาที่ใช้ในการครอบครองบอลก่อนจะมีการทำประตูฟุตบอล

เวลาที่ใช้ในการครอบครองบอลในขณะที่อยู่ระหว่างการเล่น เมื่อรวมทั้งสามชาติ พบว่า เวลาที่ใช้ในการครอบครองบอลใช้เวลา 6-10 วินาทีมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 34.32 รองลงมาคือ 11-15 วินาที คิดเป็นร้อยละ 20.90 และเวลาที่ใช้ในการครอบครองบอลที่ใช้น้อยที่สุดคือ 31-35 วินาทีกับมากกว่า 35 วินาที คิดเป็นร้อยละ 4.48

และเมื่อแยกแต่ละชาติ พบว่า

ทีมชาติไทย เวลาที่ใช้ในการครอบครองบอลใช้เวลา 6-10 วินาทีมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 41.03 รองลงมาคือ 11-15 วินาทีกับ 16-20 วินาที คิดเป็นร้อยละ 15.39 และเวลาที่ใช้ในการครอบครองบอลที่ใช้น้อยที่สุดคือ 1-5 วินาที, 26-30 วินาทีและมากกว่า 35 วินาที คิดเป็นร้อยละ 2.56

ทีมชาติญี่ปุ่น เวลาที่ใช้ในการครอบครองบอลใช้เวลา 6-10 วินาทีมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 31.25 รองลงมาคือ 16-20 วินาที คิดเป็นร้อยละ 28.12 และเวลาที่ใช้ในการครอบครองบอลที่ใช้น้อยที่สุดคือ 26-30 วินาทีกับ 31-35 วินาที คิดเป็นร้อยละ 3.13

ทีมชาติบราซิล เวลาที่ใช้ในการครอบครองบอลใช้เวลา 6-10 วินาทีมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 31.74 รองลงมาคือ 11-15 วินาที คิดเป็นร้อยละ 30.16 และเวลาที่ใช้ในการครอบครองบอลที่ใช้น้อยที่สุดคือ 26-30 วินาที คิดเป็นร้อยละ 1.59

เวลาที่ใช้ในการครอบครองบอลเฉพาะที่ได้ประตู ในขณะที่อยู่ระหว่างการเล่นเมื่อรวมทั้งสามชาติ พบว่า เวลาที่ใช้ในการครอบครองบอลที่ได้ประตูใช้เวลา 6-10 วินาทีมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 33.33 รองลงมาคือ 11-15 วินาที คิดเป็นร้อยละ 23.34 และเวลาที่ใช้ในการครอบครองบอลที่ได้ประตูน้อยที่สุดคือ 26-30 วินาทีกับ 31-35 วินาที คิดเป็นร้อยละ 3.33

และเมื่อแยกแต่ละชาติ พบว่า

ทีมชาติไทย เวลาที่ใช้ในการครอบครองบอลที่ได้ประตูใช้เวลา 6-10 วินาทีมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 41.67 รองลงมาคือ 11-15 วินาที คิดเป็นร้อยละ 25.00 และเวลาที่ใช้ในการครอบครองบอลที่ได้ประตูน้อยที่สุดคือ 1-5 วินาที, 21-25 วินาที, 31-35 วินาทีและมากกว่า 35 วินาที คิดเป็นร้อยละ 8.33

ทีมชาติญี่ปุ่น เวลาที่ใช้ในการครอบครองบอลที่ได้ประตูใช้เวลา 11-15 วินาทีมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 40.00 รองลงมาคือ 1-5 วินาที, 6-10 วินาที และ 16-20 วินาที คิดเป็นร้อยละ 20.00

ทีมชาติบราซิล เวลาที่ใช้ในการครอบครองบอลที่ได้ประตูใช้เวลา 6-10 วินาทีมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 30.79 รองลงมาคือ 11-15 วินาที, 16-20 วินาทีและ 21-25 วินาที คิดเป็นร้อยละ 15.38 และเวลาที่ใช้ในการครอบครองบอลที่ได้ประตูน้อยที่สุดคือ 1-5 วินาที, 26-30 วินาทีและมากกว่า 35 วินาที คิดเป็นร้อยละ 7.69

เวลาที่ใช้ในการครอบครองบอลจากการเริ่มต้นเล่นใหม่ เมื่อรวมทั้งสามชาติ พบว่า เวลาที่ใช้ในการครอบครองบอลใช้เวลา 1-2 วินาทีมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 85.45 รองลงมาคือ 3-4 วินาที คิดเป็นร้อยละ 9.09 และเวลาที่ใช้ในการครอบครองบอลที่ใช้น้อยที่สุดคือ 7-8 วินาที คิดเป็นร้อยละ 1.82 และเมื่อแยกแต่ละชาติ พบว่า

ทีมชาติไทย เวลาที่ใช้ในการครอบครองบอลใช้เวลา 1-2 วินาทีมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 81.25 รองลงมาคือ 3-4 วินาที คิดเป็นร้อยละ 12.50 และเวลาที่ใช้ในการครอบครองบอลที่ใช้น้อยที่สุดคือ 7-8 วินาที คิดเป็นร้อยละ 6.25

ทีมชาติญี่ปุ่น เวลาที่ใช้ในการครอบครองบอลใช้เวลา 1-2 วินาทีมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 86.36 รองลงมาคือ 3-4 วินาที คิดเป็นร้อยละ 9.09 และเวลาที่ใช้ในการครอบครองบอลที่ใช้น้อยที่สุดคือ 5-6 วินาที คิดเป็นร้อยละ 4.55

ทีมชาติบราซิล เวลาที่ใช้ในการครอบครองบอลใช้เวลา 1-2 วินาทีมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 88.24 รองลงมาคือ 3-4 วินาทีกับ 5-6 วินาที คิดเป็นร้อยละ 5.88

เวลาที่ใช้ในการครอบครองบอลเฉพาะที่ได้ประตู จากการเริ่มต้นเล่นใหม่เมื่อรวมทั้งสามชาติ พบว่า เวลาที่ใช้ในการครอบครองบอลที่ได้ประตูใช้เวลา 1-2 วินาทีมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 73.33 รองลงมาคือ 3-4 วินาที คิดเป็นร้อยละ 20.00 และเวลาที่ใช้ในการครอบครองบอลที่ได้ประตูน้อยที่สุดคือ 5-6 วินาที คิดเป็นร้อยละ 6.67 และเมื่อแยกแต่ละชาติ พบว่า

ทีมชาติไทย เวลาที่ใช้ในการครอบครองบอลที่ได้ประตูใช้เวลา 1-2 วินาทีมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 100.00

ทีมชาติญี่ปุ่น เวลาที่ใช้ในการครอบครองบอลที่ได้ประตูใช้เวลา 1-2 วินาทีมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 57.14 รองลงมาคือ 3-4 วินาที คิดเป็นร้อยละ 28.57 และเวลาที่ใช้ในการครอบครองบอลที่ได้ประตูน้อยที่สุดคือ 5-6 วินาที คิดเป็นร้อยละ 14.29

ทีมชาติบราซิล เวลาที่ใช้ในการครอบครองบอลที่ได้ประตูใช้เวลา 1-2 วินาทีมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 80.00 รองลงมาคือ 3-4 วินาที คิดเป็นร้อยละ 20.00

อภิปรายผลการวิจัย

1. ผลการวิเคราะห์แบบแผนการทำประตูฟุตบอล

1.1 การส่งจากด้านข้างเป็นแบบแผนการทำประตูฟุตบอลที่นิยมใช้ในการทำประตูฟุตบอลเป็นส่วนใหญ่ในขณะที่อยู่ระหว่างการเล่น ซึ่งจะเห็นได้จากที่ทีมชาติไทยและทีมชาติบราซิลใช้แบบแผนนี้มากที่สุดในการทำประตู ในขณะที่เดียวกันประตูที่ได้ส่วนใหญ่ของทั้งสามชาตินั้นมาจากแบบแผนการส่งจากด้านข้างเช่นกัน ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของเทเวศน์ จันทร์หอม (2546) ที่พบว่า “ยุทธวิธีการรุกที่ใช้ในการแข่งขันฟุตบอลโลกครั้งที่ 17 การส่งจากด้านข้าง คือยุทธวิธีการรุกที่ใช้มากที่สุด” เช่นเดียวกันกับงานวิจัยของนิพล โนนจ้อย (2547) พบว่า “การยิงประตูจากการส่งจากข้างสนามเป็นการยิงประตูที่สัมฤทธิ์ผลมากที่สุด” ทั้งนี้เพราะว่าการส่งจากด้านข้างสนามนั้นเป็นเรื่องยากสำหรับการป้องกันของแนวรับคู่ต่อสู้ เนื่องจากผู้เล่นจะต้องมองทั้งฟุตบอลและผู้เล่นฝ่ายรุกที่เคลื่อนที่เข้ามาเพื่อทำประตู อีกทั้งการส่งบอลจากด้านข้างมาให้ผู้เล่นศูนย์หน้าหรือให้ฝ่ายรุกคนอื่นๆ ทำประตูซึ่งส่วนใหญ่แล้วสามารถที่จะทำประตูได้ตั้งแต่จังหวะแรก จึงเป็นเรื่องที่ยากลำบากของแนวรับคู่ต่อสู้รวมไปถึงผู้รักษาประตูจะป้องกันได้ทัน ชาญวิทย์ ผลชีวิน (2534) กล่าวไว้ว่า “หลักการสำคัญของการรุกประการหนึ่ง คือ การเล่นบอลทางด้านกว้างของสนาม หมายถึง การใช้ความกว้างของสนามเพื่อที่จะดึงแนวรับของคู่ต่อสู้ให้เปิดพื้นที่ช่องว่างขึ้นเพื่อที่จะเข้าทำประตู” และวิชา เลาทกุล (2542) ได้กล่าวว่า “การเล่นบอลบริเวณด้านหลังของแนวป้องกันของคู่ต่อสู้เป็นรูปแบบที่ได้ผลดีที่สุดในการเล่นเกมรุกที่ทีมสามารถจะทำประตูได้ ซึ่งเมื่อสามารถโจมตีคู่ต่อสู้ได้ทางด้านปีกและบอลถูกส่งไปที่หน้าประตู ผู้เล่นกองหลังของคู่ต่อสู้จะเล่นได้ยากกองหน้าจึงควรฉวยโอกาสจากสถานการณ์นี้”

การส่งทะลุแนวป้องกัน คือ แบบแผนการทำประตูฟุตบอลรองลงมาเมื่อรวมทั้งสามชาติ และหากแยกประเทศจะเห็นได้ว่า ทีมชาติไทยและทีมชาติบราซิลเป็นสองทีมที่ใช้การทำประตูฟุตบอลจากการส่งทะลุแนวป้องกันเป็นอันดับสองรองลงมาจากการส่งจากด้านข้าง ขณะเดียวกันประตูที่ได้อันดับรองลงมาของทีมชาติญี่ปุ่นและทีมชาติบราซิลนั้น ก็มาจากการส่งทะลุแนวป้องกัน ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของเทเวศน์ จันทร์หอม (2546) พบว่า “ยุทธวิธีการรุกที่ใช้ในการแข่งขันฟุตบอลโลกครั้งที่ 17 การส่งจากด้านข้าง คือ ยุทธวิธีการรุกที่ใช้มากที่สุด รองลงมาคือ ยุทธวิธีการรุกแบบการส่งทะลุแนวป้องกัน” และงานวิจัยของนิพล โนนจ้อย (2547) ที่พบว่า “การยิงประตูจากการส่งจากข้างสนามเป็นการยิงประตูที่สัมฤทธิ์ผลมากที่สุด รองลงมาคือ การส่งทะลุทะลวง” ซึ่งแบบแผนการส่งทะลุแนวป้องกัน คือ แบบแผนที่เป็นการเล่นส่งบอลด้วยลูกเสียดพื้นหรือลูกโค้งไปตามช่องว่างของแนวรับคู่ต่อสู้ โดยอาศัยการเล่นที่รวดเร็ว แม่นยำและเข้าใจของผู้เล่นฝ่ายรุก ดังที่ชาญวิทย์ ผลชีวิน (2534) กล่าวไว้ว่า “การส่งทะลุทะลวงแนวรับของคู่ต่อสู้ ต้องอาศัยการส่งลูกที่รวดเร็ว แม่นยำ โดยที่ฝ่ายป้องกันคาดการณ์ไม่ถึงส่วนมากใช้การส่งลูกทรูและการส่งลูกทแยงมุม”

1.2 ลูกเตะโทษจังหวะเดียวเป็นแบบแผนการทำประตูฟุตบอลที่นิยมใช้ในการทำประตูฟุตบอลเป็นส่วนใหญ่จากการเริ่มต้นเล่นใหม่ ซึ่งทีมชาติไทยและทีมชาติบราซิลใช้แบบแผนนี้มากที่สุดในการทำประตู ขณะที่ประตูที่ได้ส่วนใหญ่ของทั้งสองชาติข้างต้นก็มาจากแบบแผนนี้เช่นกัน ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของแกรนท์ และคณะ (Grant et al., 1999) ที่พบว่า “42 ประตูที่เกิดขึ้นจากการเริ่มต้นเล่นใหม่, 50% มาจากลูกเตะโทษทั้งจังหวะเดียวและสองจังหวะ รองลงมาคือ 47.6% มาจากลูกเตะจากมุม และ 2.4% มาจากการทุ่มบอลเข้าเล่น” ในขณะที่ทีมชาติญี่ปุ่นใช้แบบแผนลูกเตะโทษสองจังหวะในการทำประตูฟุตบอลมากที่สุด แต่ประตูที่ได้ส่วนใหญ่มาจากแบบแผนลูกเตะจากมุมซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยเมื่อรวมทั้งสามชาติ การทำประตูฟุตบอลจากการเริ่มต้นเล่นใหม่ นิพนธ์ กิติกุล (2525) กล่าวไว้ว่า “ในการเล่นฟุตบอลสมัยใหม่ โดยเฉพาะในผู้เล่นระดับสูง เช่น การแข่งขันฟุตบอลโลกหรือการแข่งขันระหว่างชาติ พบว่า ประตูที่ยิงได้นั้นมากกว่า 40% มาจากการเริ่มต้นเล่นใหม่ที่เกี่ยวข้องกับการเตะโทษ การเตะจากมุมและการทุ่มบอลเข้าเล่นจากเส้นข้าง เหตุผลที่มีการได้ประตูจำนวนมากเพราะว่าเป็นช่วงที่ฝ่ายรุกมีโอกาสในการเล่นบอลอย่างสบายๆ เนื่องจากคู่ต่อสู้จะไม่สามารถเข้ามาใกล้ในรัศมี 10 หลาได้ จึงทำให้การยิงบอลหรือการส่งบอลมีความแม่นยำมากขึ้น นอกจากนี้ฝ่ายรุกมีโอกาสที่จะเพิ่มจำนวนคนเพื่อเป็นการวางกำลังและใช้ในการสร้างความลำบากใจให้กับการป้องกันของคู่ต่อสู้ ซึ่งทำให้เพิ่มโอกาสในการได้ประตูให้มากขึ้น” เช่นเดียวกับกับวิทยา เลาทกุล (2542) ได้กล่าวไว้ว่า “เหตุผลที่ได้ประตูจากการเริ่มต้นเล่นใหม่ เพราะไม่มีความกดดันในขณะที่เตะบอลไปยังเขตประตู จึงสามารถส่งบอลเข้าไปยังบริเวณที่ต้องการได้อย่างแม่นยำ อีกทั้งฝ่ายรุกสามารถเตรียมผู้เล่นได้ตามความต้องการและสุดท้ายฝ่ายรุกสามารถที่จะเล่นเร็วได้ทันที”

2. ผลการเปรียบเทียบแบบแผนการทำประตูฟุตบอล

2.1 การส่งลูกกลับหลังเป็นแบบแผนการทำประตูฟุตบอลในขณะที่อยู่ระหว่างการเล่นที่ได้ประตูมากที่สุดของทีมชาติไทย ซึ่งหากสามารถทำได้จะมีโอกาสประสบความสำเร็จได้ประตูสูงจะเห็นได้จากการเล่นแบบแผนนี้ของทีมชาติไทยในการแข่งขันฟุตบอลซีเกมส์ ครั้งที่ 22 ที่ได้ใช้แบบแผนนี้เพียงไม่กี่ครั้งแต่สามารถทำให้ได้ประตูถึงสองประตู ซึ่งเป็นเพราะว่าการเล่นแบบแผนนี้ลูกบอลที่ส่งออกไปจากผู้เล่นฝ่ายรุกที่ครอบครองบอลจะหนีแนวรับของคู่ต่อสู้ที่คอยป้องกัน แต่ในขณะที่เดียวกันบอลจะพุ่งไปหาผู้เล่นฝ่ายรุกอีกคนที่คอยสนับสนุนในการทำประตู จึงเป็นเรื่องยากที่แนวรับของคู่ต่อสู้ที่ต้องมองทั้งคนและทั้งบอลจะป้องกันได้ทัน ดังนั้นด้วยศักยภาพที่คิดว่าคู่ต่อสู้ทั้งในตัวผู้เล่นและระบบการเล่นของทีมชาติไทย จึงสามารถใช้แบบแผนนี้ในการทำประตูฟุตบอลและประสบความสำเร็จสามารถได้ประตูมากที่สุดเมื่อเปรียบเทียบกับโอกาสในการทำประตู

ขณะที่แบบแผนการส่งจากด้านข้างคือแบบแผนที่ทีมชาติบราซิลและทีมชาติญี่ปุ่นได้ประเดิมมากที่สุด เมื่อเปรียบเทียบกับโอกาสในการทำประตูฟุตบอลจากแบบแผนนี้ของแต่ละชาติ และอันเนื่องจากการตั้งรับภายในพื้นที่ตัวเองของกลุ่มต่อสู้ รวมไปถึงศักยภาพของทีมคู่ต่อสู้ที่ตรงใจไม่ต่างกันมากนัก ดังนั้นการใช้การส่งบอลไปทางด้านกว้างหรือด้านข้างของสนามจะทำให้สามารถดึงคู่ต่อสู้ให้เปิดพื้นที่สำหรับการเข้าทำประตูมากขึ้น แล้วทำการส่งบอลจากด้านข้างทันทีเพื่อเป็นการฉวยโอกาสในสถานการณ์ที่คู่ต่อสู้ไม่พร้อมป้องกัน จึงทำให้มีโอกาการทำประตูฟุตบอลสูงขึ้นและโอกาสที่จะประสบความสำเร็จในการได้ประตูจึงเพิ่มสูงขึ้นตามมาด้วย

2.2 ลูกเตะโทษ ณ จุดเตะโทษเป็นแบบแผนการทำประตูฟุตบอลจากการเริ่มต้นเล่นใหม่ที่ได้ประเดิมมากที่สุดของทีมชาติบราซิล หากมีโอกาสทำประตูจากแบบแผนนี้จะประสบความสำเร็จที่จะได้ประตูสูง เพราะว่าการทำประตูฟุตบอลในลักษณะนี้จะเป็นการเผชิญหน้ากันระหว่างผู้ยิงจุดโทษกับผู้รักษาประตูของคู่ต่อสู้เพียงเท่านั้น อีกทั้งผู้ยิงจุดโทษจะมีเวลาในการทำประตูโดยที่ไม่ถูกกดดันจากผู้เล่นคนอื่นๆ แล้วยังสามารถที่จะเลือกทิศทางในการทำประตูได้ตามความต้องการ จึงเป็นเรื่องยากที่ผู้รักษาประตูจะป้องกันได้ทัน ซึ่งเห็นได้จากการได้ประตูในลักษณะนี้ของทีมชาติบราซิลในการแข่งขันฟุตบอลโลก ปี 2002 ที่ได้สองประตูจากโอกาสเพียงสองครั้งที่ได้ทำประตูฟุตบอลจากแบบแผนนี้ ดังนั้นจึงเป็นการบ้านที่สำคัญของผู้เล่นฝ่ายรุกที่จะต้องทำการรุกอย่างไรจึงจะทำให้ฝ่ายป้องกันกระทำผิดพลาดในบริเวณกรอบเขตโทษให้ได้

ส่วนลูกเตะจากมุมเป็นแบบแผนที่ได้ประเดิมมากที่สุดของทีมชาติญี่ปุ่นและทีมชาติไทย เมื่อเปรียบเทียบกับโอกาสที่ได้ทำประตูจากแบบแผนนี้ ด้วยเหตุที่ว่าการเล่นแบบแผนนี้ฝ่ายรุกสามารถเตรียมผู้เล่นได้ตามความต้องการ อีกทั้งไม่มีความกดดันในขณะที่เตะบอลไปยังเขตประตูจึงสามารถส่งบอลเข้าไปยังบริเวณที่นัดแนะกันมาตามที่ฝึกซ้อมได้อย่างแม่นยำ จึงเป็นการเพิ่มโอกาสที่จะประสบความสำเร็จในการได้ประตูให้สูงขึ้นตามมา นอกจากนี้จะสังเกตได้ว่าทีมชาติญี่ปุ่นเป็นทีมที่ได้ประตูจากการเริ่มต้นเล่นใหม่มากกว่าประตูที่ได้ในขณะที่อยู่ระหว่างการเล่น แสดงให้เห็นถึงความเอาใจใส่และตั้งใจในการทำประตูฟุตบอลจากการเริ่มต้นเล่นใหม่ในทุกๆ สถานการณ์

3. ปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับการทำประตูฟุตบอล

3.1 บริเวณเขตโทษ เป็นบริเวณที่ใช้ในการทำประตูฟุตบอลเป็นส่วนใหญ่และประตูที่ได้โดยส่วนใหญ่ก็มาจากบริเวณเขตโทษเช่นกัน ถึงแม้ว่าจะมีคู่ต่อสู้ยื่นป้องกันอยู่หลายคนแต่เพราะความแม่นยำในการส่งบอล การควบคุมลูกและการเล่นน้อยจังหวะหรือการยิงบอลจังหวะเดียว จึงเป็นเรื่องยากของผู้รักษาประตูและกองหลังจะป้องกันได้ทัน ทำให้มีโอกาการทำประตูมากขึ้น วิทยา เลาหลด (2542) กล่าวว่า “60 เปอร์เซ็นต์ของประตูที่เกิดขึ้นที่บริเวณ 12 หลาจากหน้าประตู” และสอดคล้องกับงานวิจัยของกรกต กงทน (2542) ที่พบว่า “เขตโทษ คือ พื้นที่การยิง

ประตูที่สัมฤทธิ์ผลมากที่สุด รองลงมาคือ เขตประตู ส่วนพื้นที่การยิงประตูที่สัมฤทธิ์ผลน้อยที่สุดคือ นอกเขตโทษ” ดังนั้นจึงต้องพยายามพาดบอลหรือส่งบอลไปสู่ในบริเวณกรอบเขตโทษให้มากที่สุดเพื่อเพิ่มโอกาสในการทำประตูต่อผู้ นอกจากนี้การทำประตูบริเวณนอกเขตโทษที่ทำให้ได้ประตูเพราะว่า ผู้รักษาประตูจะขาดการเตรียมความพร้อมในการป้องกัน อีกทั้งการมองเห็นบอลจะไม่ชัดเจนเนื่องการบังของผู้เล่นทั้งฝ่ายรุกและฝ่ายเดียวกันเอง จึงส่งผลกระทบต่อจังหวะและการตัดสินใจของผู้รักษาประตูที่จะช้าลง (Charles Hughes, 1980)

3.2 เทคนิคหลังเท้า เป็นเทคนิคที่ใช้ในการทำประตูฟุตบอลเป็นส่วนใหญ่ เพราะการทำประตูด้วยหลังเท้านั้นจะมีพลังการเตะบอลที่ดีกว่าเทคนิคอื่นๆ และสามารถทำประตูได้ทุกพื้นที่ทั้งระยะใกล้หรือไกล ส่วนการทำประตูฟุตบอลที่ได้ประตูส่วนใหญ่ใช้เทคนิคข้างเท้าด้านใน เพราะว่าการทำประตูด้วยข้างเท้าด้านในนั้นมีความแน่นอน แม่นยำและสามารถควบคุมทิศทางบอลได้ง่าย อีกทั้งประตูที่ได้ส่วนใหญ่เกิดขึ้นบริเวณเขตโทษ การใช้ข้างเท้าด้านในซึ่งสามารถควบคุมทิศทางของบอลได้ดีจึงมีโอกาสดำเนินการได้มากที่สุด ดังงานวิจัยของแกรนท์ และคณะ (Grant et al., 1999) ที่พบว่า “เทคนิคส่วนใหญ่ที่ทำให้ได้ประตูจะใช้ข้างเท้าด้านในและหลังเท้า”

3.3 จำนวนครั้งการสัมผัสบอลของผู้ทำประตู ส่วนใหญ่ใช้การสัมผัสบอลเพียงครั้งเดียว การทำประตูตั้งแต่จังหวะแรกที่สัมผัสบอล จะเป็นเรื่องยากที่แนวรับและผู้รักษาประตูของคู่ต่อสู้จะเข้าสกัดกันหรือป้องกันได้ทัน เพราะการทำประตูฟุตบอลตั้งแต่จังหวะแรกนั้นใช้เวลาน้อย จึงยากต่อการเตรียมความพร้อมป้องกันของแนวรับคู่ต่อสู้นั่นเอง ดังที่ วิทยา เลาทกุล (2542) กล่าวไว้ว่า “60 เปอร์เซ็นต์ของประตูที่เกิดขึ้นจากการสัมผัสบอลเพียงครั้งเดียว” ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของแกรนท์ และคณะ (Grant et al., 1999) พบว่า “จำนวนครั้งในการสัมผัสบอลของผู้ทำประตูมากกว่า 50 เปอร์เซ็นต์ เกี่ยวข้องกับการสัมผัสบอลจังหวะเดียว” ส่วนการทำประตูฟุตบอลที่ใช้จำนวนครั้งในการสัมผัสบอลมากขึ้น สะท้อนให้เห็นถึงความสำคัญของผู้เล่นที่มีความสามารถในการเลี้ยงบอลหรือไปกับบอลที่คืนนั่นเอง

3.4 จำนวนครั้งของการส่งบอลก่อนจะมีการทำประตูฟุตบอล ในขณะที่อยู่ระหว่างการเล่นส่วนใหญ่ใช้การส่งบอลจำนวน 3 ครั้ง และประตูที่ได้ส่วนใหญ่ก็เช่นเดียวกัน การส่งบอลจำนวนน้อยครั้งจะทำให้มีโอกาสในการทำประตูมากขึ้น เพราะทำให้แนวรับของคู่ต่อสู้ไม่สามารถจัดวางกำลังในการป้องกันได้ทันทั่วทั้งที่ แต่หากส่งบอลไปมามากเกินไปจะทำให้แนวรับของคู่ต่อสู้เตรียมความพร้อมในการป้องกันได้อย่างเต็มที่ จึงเป็นเรื่องยากขึ้นในการเข้าทำประตูและส่งผลให้โอกาสในการได้ประตูนั้นลดน้อยลงตามมา ดังที่ วิทยา เลาทกุล (2542) กล่าวว่า “85 เปอร์เซ็นต์ของ

ประตู่ที่ได้เกิดขึ้นจากการส่งบอล 4 ครั้งหรือน้อยกว่า” ซึ่งก็สอดคล้องกับงานวิจัยของการ์กันตา และคณะ (Garganta et al., 1995) ที่พบว่า “จำนวนครั้งของการส่งบอลจะใช้จำนวนน้อยครั้ง (3 ครั้งหรือน้อยกว่า)” และงานวิจัยของแกรนท์ และคณะ (Grant et al., 1999) พบว่า “ทีมที่ประสบความสำเร็จมีความพยายามสูงในการสร้างโอกาสทำประตูในขณะที่อยู่ระหว่างการเล่น ในเรื่องการส่งบอลจะอยู่ที่ 4 ครั้ง”

ขณะเดียวกันการส่งบอลก่อนจะมีการทำประตูฟุตบอลจากการเริ่มต้นเล่นใหม่ ส่วนใหญ่ใช้การส่งบอลเพียงครั้งเดียว ซึ่งประตู่ที่ได้ส่วนใหญ่ก็เหมือนกัน เนื่องจากการเริ่มต้นเล่นใหม่เป็นสถานการณ์ที่ผู้เล่นฝ่ายรุกได้เล่นบอล โดยไม่มีความกดดันหรือการเข้าสกัดกันจากคู่ต่อสู้ในขณะที่เริ่มเล่น จึงสามารถส่งบอลไปยังเป้าหมาย คือ เพื่อนร่วมทีมที่ได้มีการเตรียมพร้อมอยู่แล้วได้อย่างแม่นยำเป็นการเพิ่มโอกาสในการได้ประตูให้มากขึ้น ซึ่งประตู่ที่ได้นี้มีค่าเท่าเทียมกันกับประตู่ที่ได้ในขณะที่อยู่ระหว่างการเล่น จึงเป็นที่น่าสนใจอย่างยิ่งที่ทีมควรฝึกฝนการทำประตูในสถานการณ์นี้ให้มากขึ้น

3.5 เวลาที่ใช้ในการครอบครองบอลก่อนจะมีการทำประตูฟุตบอล ในขณะที่อยู่ระหว่างการเล่นส่วนใหญ่ใช้เวลา 6 - 10 วินาที และประตู่ที่ได้ส่วนใหญ่ก็เช่นเดียวกัน นิพนธ์ กิติกุล (2525) กล่าวไว้ว่า “เพื่อให้การโจมตีกลับมาบรรลุดูประสคอย่างยิ่งดีทีมจะต้องเปลี่ยนสภาพจากรับมาเป็นรุกอย่างรวดเร็ว การโจมตีควรเริ่มต้นได้ภายในเวลา 10 วินาที ภายหลังจากแย่งบอลมาครองได้แล้ว” ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของการ์กันตา และคณะ (Garganta et al., 1995) พบว่า “เวลาที่ใช้ในการรุกทำประตูจะอยู่ในช่วงสั้น (10 วินาทีหรือน้อยกว่า) เช่นเดียวกับงานวิจัยของแกรนท์ และคณะ (Grant et al., 1999) ที่พบว่า “เวลาของการครอบครองบอลก่อนได้ประตูจะอยู่ในช่วง 6-10 วินาที” การใช้เวลาในการรุกรุน้อยนั้นทำให้คู่ต่อสู้มีเวลาเตรียมการป้องกันน้อยเช่นกัน แต่หากใช้เวลามากขึ้นเรื่อยๆ จะทำให้คู่ต่อสู้มีโอกาสในการจัดแนวตั้งรับได้ดี จึงเป็นเรื่องยากมากขึ้นในการเจาะแนวป้องกันของคู่ต่อสู้ การทำประตูก็จะมีโอกาสน้อยลง

ส่วนเวลาที่ใช้ในการครอบครองบอลก่อนจะมีการทำประตูฟุตบอล จากการเริ่มต้นเล่นใหม่ ส่วนใหญ่ใช้เวลา 1 - 2 วินาที ซึ่งประตู่ที่ได้ส่วนใหญ่ก็เหมือนกัน จะเห็นได้ว่าเวลาที่ใช้ในการทำประตูจากการเริ่มต้นเล่นใหม่นั้น จะใช้เวลาน้อยกว่าในขณะที่อยู่ระหว่างการเล่น เพราะว่า การส่งบอลจากการเริ่มต้นเล่นใหม่สามารถส่งบอลมาหน้าประตูคู่ต่อสู้ได้ตั้งแต่จังหวะแรกจากการเริ่มเล่น จึงมีโอกาสเข้าทำประตูได้ทันที ซึ่งมีโอกาสในการได้ประตูสูงเนื่องจากฝ่ายรุกสามารถเตรียมกำลังได้ตามที่ต้องการและไม่ได้รับความกดดันขณะส่งบอลเริ่มเล่น อีกทั้งยังสามารถเล่นเร็วได้ทันทีเมื่อบอลหยุดนิ่งโดยไม่ต้องรอสัญญาณจากผู้ตัดสิน ซึ่งจะเห็นได้ว่าทีมระดับโลกจะให้ความสำคัญในสถานการณ์นี้ เพราะประตู่ที่ได้มานั้นมีค่าเท่าๆกันกับประตู่ที่เกิดขึ้นในขณะที่อยู่ระหว่างการเล่น

จากผลการวิเคราะห์และเปรียบเทียบ สามารถชี้ให้เห็นถึงแบบแผนการทำประตูฟุตบอลที่แต่ละชาตินั้นนำไปใช้และทำให้ได้ประตู ซึ่งเป็นส่วนสำคัญที่ทำให้แต่ละชาติประสบความสำเร็จ ซึ่งผู้ฝึกสอนหรือผู้เล่นสามารถที่จะใช้เป็นแนวทางในการฝึกซ้อมและใช้สำหรับการแข่งขัน โดยพิจารณาใช้ตามความเหมาะสมในสถานการณ์นั้นๆ

ข้อเสนอแนะจากการวิจัยครั้งนี้

1. ผู้ฝึกสอนสามารถนำแบบแผนต่างๆ ของการทำประตูฟุตบอลที่เกิดขึ้นมาประยุกต์ใช้ฝึกนักกีฬา เพื่อพัฒนานักกีฬาและเป็นกลยุทธ์ในการแข่งขันตามความเหมาะสมของนักกีฬาในทีมและคู่ต่อสู้
2. ผู้ฝึกสอนสามารถนำแบบบันทึกข้อมูลจากการทำวิจัยครั้งนี้ มาประยุกต์ใช้เพื่อทำการวิเคราะห์ทีมและนักกีฬาของตนเองหรือคู่ต่อสู้ได้
3. นำแบบแผนการทำประตูฟุตบอลที่ได้ประตู มาทำเป็นซอฟต์แวร์ของแบบแผนการทำประตูฟุตบอลเพื่อนำมาใช้ในการฝึกซ้อมและเป็นกรณีศึกษาต่อไป

ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรทำการวิจัยแบบแผนการทำประตูฟุตบอลเฉพาะในรายการฟุตบอลนั้นๆ
2. ควรทำการวิจัยแบบแผนการป้องกันประตูฟุตบอล
3. ควรทำการวิจัย โดยเปลี่ยนมาใช้เป็นโปรแกรมการวิเคราะห์กีฬาฟุตบอลโดยเฉพาะ เพื่อที่จะได้รับข้อมูลที่ละเอียด หลากหลายและเจาะลึกยิ่งขึ้น เพื่อประโยชน์สูงสุดในการพัฒนาวงการฟุตบอลต่อไป
4. ควรทำการวิจัยเพื่อศึกษาทีมที่ประสบความสำเร็จ และทีมที่ไม่ประสบความสำเร็จในการแข่งขันรายการนั้น
5. ควรทำการวิจัยถึงเทคนิคที่ผู้เล่นเลือกใช้ในการทำประตูฟุตบอลในแต่ละแบบแผน
6. ควรทำการวิจัยถึงตำแหน่งและทิศทางของฟุตบอลที่ได้ประตู